

Szávai János: A követ minden követ követ

Néhány évvel ezelőtt arról faggatott egy barátom, mikor írom már meg végre a saját önéletírásomat, és ha megírom, mennyire lesznek segítségemre a műfajt vizsgáló elméleti írásaim. Készülök rá, feleltem akkor neki, de egyelőre még nem is tudom, melyik végénél foghatnék hozzá. Mert hiszen a lehetőségek korlátlanok. Annyi bizonyos, hogy mint minden emlékírónak, nekem is meg kellene találnom azt az archimédeszi pontot, ahonnét el tudnék indulni, ahonnét visszatekintve ki tudnám emelni mindazt, ami felfogásom szerint valóban fontos, hogy azután valamiképpen elrendezzem, narratívába foglaljam az így kiválasztottakat. Végül arra jutottam, de ez már jóval az idézett beszélgetés után történt, hogy a párizsi évek adhatják a keretet. De maga a szöveg semmiképpen sem krónika formájában áll össze. Inkább kiemelem a csomópontokat, amelyekből kiindulva szükségképpen más idősíkok is bekerülnek az elbeszélésbe, hiszen mindennek vannak előzményei és mindennek vannak következményei. A párizsi időszak többek közt azért is izgalmas, mert a magántörténet itt összefonódik közös történetünkkel, patetikusan szólva: a Történelemmel; hiszen nem létezhetnek egymás nélkül. Ez a választás egyúttal lehetőséget ad arra is, hogy hozzáfűzzem mindazt, ami a gondolataimban, a tudatomban jelenik meg, ami foglalkoztat, akár akkoriban, akár később.

Szávai János: A követ minden követ követ
Pesti Kalligram Kft., 2022.